— Чи я не стерновий? — крикнув я.

— Ти? — запитав смаглявий дебелий чоловік і провів рукою по очах, ніби зганяючи якийсь сон.

Я стояв при стерні; була темна ніч, над моєю головою блимав ліхтар, і от прийшов цей чоловік і хотів мене відштовхнути. А що я не зрушив з місця, він уперся мені ногою в груди й почав валити мене на землю, тимчасом як я все ще тримався за спиці стернового колеса і, падаючи, крутив його на всі боки. Але тоді той чоловік схопив стерно й вирівняв його належно, а мене відіпхнув.

Я ж швидко отямився, підбіг до люки, пробитої до приміщення залоги, й гукнув:

— Командо! Товариші! Мерщій сюди! Чужинець відштовхнув мене від стерна!

Втомлені міцні постаті, похитуючися, почали виходити, з'являючися на покладі корабля.

— Хіба я не стерновий? — запитав я.

Вони ствердно закивали головами, але дивилися тільки на чужинця, оточивши його півколом; коли ж він владно скомандував: "Не заважайте мені!",— вони збилися в гурт, кивнули мені й пішли вниз корабельними сходами. Що це за люди! Думають вони чи тільки безглуздо тиняються по землі?